

Πάσα στην φυλακή στην Σιβηρία το 1955.

[Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο Αλέξιος Κιμπάρντιν γεννήθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου του

1882 στο χωριό Βσεχσβιάτσκοε στην περιοχή του Σλομπόντσκ.

Ποτισμένος από τα ορθόδοξα νάματα και νιώθοντας μέσα του την κλήση του Θεού, χειροτονήθηκε ιερέας. Το 1913 διορίσθηκε εφημέριος στο τσαρικό παρεκκλήσιο, όπου υπηρέτησε μέχρι το 1930. Τότε ήταν πού σήμανε γι' αυτόν ή ώρα της Θυσίας. Ο π. Αλέξιος συνελήφθη και με την απόφαση του δικαστηρίου καταδικάσθηκε για πέντε χρόνια σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως και μετά έζησε εξόριστος στη Σιβηρία. Την εποχή του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου το καθεστώς, επειδή είχε ανάγκη τη βοήθεια της Εκκλησίας, έλυσε λίγο τα σκληρά δεσμά του και ή πίστη ανάσανε.

Όχι για πολύ όμως. Το 1950 ο π. Αλέξιος συνελήφθη και καταδικάσθηκε σε νέα φυλάκιση σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Αποφυλακίσθηκε το 1955 και το 1964 παρέδωσε τη μακαριά ψυχή του στον Αγαπημένο του Κύριο. Ο π. Αλέξιος ήταν πνευματικό παιδί του νεοφανούς Αγίου της Ρωσικής Εκκλησίας Σεραφείμ της Βύριτσα. Πολλά θαυμαστά γεγονότα εκπληρώθηκαν στη ζωή του π. Αλεξίου μετά από προρρήσεις του Αγίου Σεραφείμ. Στην τελευταία φυλάκιση του ο π. Αλέξιος έλεγε πώς ευχαριστούσε θερμά τον Κύριο γιατί έγινε αιτία νό γνωρίσουν πολλές ψυχές το Χριστό.

Ή ζωή στη φυλακή σκληρή και απάνθρωπη. Και πιο πολύ τον στενοχωρούσε πού δεν του επιτρεπόταν να τελέσει τη Θεία Λειτουργία. Το 1953, όταν πέθανε ο Στάλιν, τα πράγματα φαίνονταν να αλλάζουν. Κάποια μέρα κάποιος έστειλε σ' ένα φυλακισμένο ιερέα ένα αντίμηνσιο και από τότε τις μεγάλες γιορτές έτελεϊτο ή

Θεία Λειτουργία.

“Όσπου έφθασε το Πάσχα του 1955. Ό π. Αλέξιος μάζεψε τους φυλακισμένους ιερείς καί διακόνους καί προετοίμασε την εορτή. Τα διακονήματα μοιράσθηκαν. Ή φυλακή έγινε άγιο εργοτάξιο. Παλιά υφάσματα καί τριμμένες λινάτσες έγιναν άμφια ιερατικά. Καί που θα βρεθούν “Άγια Σκευή; Χέρια από ιερείς μαστόρους σκαλίσανε από ξύλο “Άγια Ποτήρια, “Άγια Δισκάρια, “Άγιες Λαβίδες καί Λόγχες. Ή προσμονή της Αναστάσεως σαν ουράνιος γλυκασμός έκανε τον απάνθρωπο χώρο της φυλακής κομμάτι του Παραδείσου. Μέχρι πού έφθασε ή νύχτα του Μεγάλου Σαββάτου. Οί καλλίφωνοι ιερείς άρχισαν τον Κανόνα της ημέρας «Κύματι θαλάσσης...». Τότε άρχισαν οι πατέρες φορεμένοι τα άμφια πού έραψαν στη φυλακή να βγαίνουν με τάξη καί ευλάβεια. Κι ήταν οι πιο λαμπρές στολές πού είχαν φορεθεί ποτέ, Τότε ένα σημάδι έδειξε την παρουσία του Θεού καθώς ένα μεγάλο κύμα χτύπησε στην άκρη της γειτονικής λίμνης βρέχοντας τους φυλακισμένους. “Ένα ατέλειωτο ποτάμι από τους κατάδικους πού μες στη νύχτα κρατούσε αντί για κεριά ένα ξύλο πού σιγόκαιγε με τ’ “Άγιο Φως είχε κυκλώσει τους ιερείς. Ό π. Αλέξιος στάθηκε στο μέσο καί φώναξε ν’ ακούσει όλος ό κόσμος.

-Χριστός Ανέστη!

Καί τα χαρακωμένα πρόσωπα πού άστραφταν άπ’ τ’ “Άγιο Φως απάντησαν θαρρετά.

-Άληθώς Ανέστη!

Αμέτρητο λεφούσι από πουλιά πετούσαν πάνω από τη φυλακή καί παίρνοντας το μήνυμα της Αναστάσεως το μοίραζαν στον κόσμο.

Ό π. Αλέξιος διάβαζε αργά καί κατανυκτικά τον Κατηχητικό λόγο του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου. Σέ λίγο οι φυλακισμένοι κοινωνούσαν του Σώματος καί του Αίματος του Κυρίου.

Ό π. Αλέξιος σήκωσε το ξύλινο Άγιοπότηρο ψηλά ευχόμενος: «Πάντοτε νυν καί αεί...»

Με δάκρυα ευχαρίστησε το Θεό για το πιο όμορφο Πάσχα πού έζησε στη ζωή του. Γιατί όπως του είχε πει κάποιος γέροντας: «Οί ώρες του πόνου είναι οι πιο γλυκές ώρες της προσευχής».

Αρχιμ.Εφραίμ Παναούση

περιοδικό "Πειραική Εκκλησία-xristianos.gr

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com